

lódni is. És még egyet. A nemzet le tudja vonni csalódásának a következményeit, de jaj azoknak, akik csalódásának az előidézői voltak. Minél jobban lármáznak, zajonganak sippal, dobbal, trombitával, annál kevésbé remélhetik feltámadásukat. Mert ők — de csak ők — még mindig remélik.

Egyszer úgy gondolta a nemzet, hogy Tiszáékban csalódott. Tisza félreállt és nem obstruált, nem sipolt, nem dobolt, nem trombitált. Bölcs államférfiúi létere belátta, hogy *a bizalmat nem lehet kiterőszakolni*, Annak magától kell jönnie. És jött. És Tiszáék ismét kormányra jutottak. Élvezik minden *illetékes* tényezőnek a bizalmát. Még *Ferenc Ferdinánd* trónörökösét is, bármennyire pukkadoznak is azok, akiknek ez a bizalom annyira fáj. Hadd pukkadozzanak és hadd fájjon, nem mi tehetünk róla.

Tisza István gróf a trónörökösnél.
Ferenc Ferdinánd királyi herceg trónörökös ma délelőtt kilenc órakor hosszabb magánkihallgatáson fogadta *Tisza István* gróf miniszterelnököt.

Hírek Albániából. *Durazzóból* jelentik: Az albán kormány a déli pozíciók megerősítésére 25000 főnyi miliciát, melyet Tirenából, Beratból, Elbasszából és Starovából vontak össze, Korica környékére küldött. Megbízható forrásból származó információ szerint a rekonstruált kabinetben *Hasszán Prisztina* bég az igazságügyi és ideiglenesen a posta és táviróügyi, *Mufid* bég a közmun-kaügyi, *Nogga* (katholikus) a pénzügyi és *Poga* (ortodox) a közoktatásügyi tárcát fogja vállalni. A kabinet holnap véglegesen megalakul.

Junius 14-én lesz a gyermeknap Szegeden.

— Az ünnepségek részletes programja. —

(*Saját tudósítónktól.*) Ma este 7 órakor tartották meg azt az értekezletet, amelyet *Cicatricis Lajos* dr. főispán hívott össze a gyermeknap megtartása érdekében. Az értekezleten *kétszáznál több* jelentek meg, ami élénken bizonyítja, hogy milyen szimpátiával fogadta a város közönsége azt az akciót, amelyet a főispán a gyermekvédelem érdekeinek propagálására indított.

Az értekezletet *Cicatricis Lajos* dr. főispán nyitotta meg. Üdvözölte a szép számban megjelent érdeklődő közönséget és örömet fejezte ki afölött, hogy főispáni működését ilyen nemes cél elősegítésében kezdheti. Ezután *Orkonyi Ede* dr. kuriai bíró, a következő beszédet mondotta:

Mindenekelőtt örömmel és hálással köszönöm főispán ur ö méltóságának és a méltóságos asszonynak azt a lekötelező szíves-ségét, hogy a gyermeknap védőségét és rendezőségét a legnagyobb készséggel elvállalni szívesek voltak, továbbá ö méltóságának azt a szeretetreméltó kijelentését, hogy ö Szeged társadalmának minden nemes és szép törekvésében készséges munkatársa kíván lenni.

Amikor a Gyermeknapnak rendezését *Somogyi Szilveszter* dr. és *Turcsányi Imre* dr. urakkal megbeszéltük, úgy terveztük, hogy azt fogjuk javasolni, mikép azt május hó 24-én tartsuk meg. Ez a javaslat tölem eredt, mert szabadságidőmet junius hó elején óhajtottam igénybe venni, juniusban tehát azon részt nem vehettem volna, másrészt a klimatikus viszonyokkal is számolnunk kellett és azért véltük május hó végét a legalkalmasabbnak, amikor az időjárás már állandóbb és melegebb.

Utóbb azonban egy rövid hírlapi közleményben az az aggály nyilvánult meg, hogy tekintettel a *Katholikus Nővédő Egyesületnek* junius hó 1-ére kitűzött népiünnepére,

nem kívánatos, hogy ez a két ünnepély olyan rövid időközökben tartassék meg.

Arra a nemesen nagylelkű felfogásra kell tekintettel lennünk, amely az Országos Gyermekvédő Liga intézőbizottságának és apostoli lelkületű elnökének, *Prohászka Ottokár* püspök urnak magasztos munkájában megnyilvánul, tehát még a lehetőségét is kerülnünk kell annak, hogy bármely hasonlóan egyesületnek a törekvését hátrányosan befolyásoljuk, ezért azt indítványozom, hogy a Gyermeknap május hó 17-re vagy junius hó 14-re tűzessék ki.

És én igen tisztelt hölgyeim és uraim, ugyanebből a méltóságteljes felfogásból kiindulva, nem arra kérem önöket, hogy a gyermeknapot ne tévezzék össze más népiünnepellyel, hanem arra kérem önöket, menjenek el mindenhová, minden népiünnepélyre, ahol a jótékony-ság nevében gyűjtenek és a gyermeknap érdekében csak annyit kérek, *hogy támogassák azt is.*

Néhány évvel ezelőtt — hiszen Önök is emlékeznek arra — szép napok voltak a szegedi gyermeknapok. Szeged város egész társadalma ott állott az urnáknál, ott tolongott a sátraknál és én nagy örömet és nagy melegséget láttam lesugározni az arcokról, — a szeretetnek, a gyermekek iránti szeretetnek melegét.

Időközben bekövetkezett a súlyos gazdasági válság és az Országos Gyermekvédő Liga nem vette igénybe a megélhetésért küzdő társadalomnak támogatását. Most, a mikor a pénzviszonyok egyensúlya ismét helyreállott, amikor már mindenkinek van felesleges fillérje, az Országos Gyermekvédő Liga is kinyújtja szerényen kezét és esdve kér: adakozzatok filléreket az elhagyott, nyomorgó gyermekeknek. És habár a legnagyobb rokonszenv kíséri az Országos Gyermekvédő Liga működését és gyermekmentő munkáját, mégis a Gyermeknap ellen olyan ellenérvet hallottam, hogy ne adakozzunk a gyermeknapra, mert az ott összegyűjtött pénzt elviszik innen, abból Szegeden nem marad semmi.

Az énekeslány.

Irta: Szekula Jenő.

A gép dohogott, dübörgött, lángolt, énekelte és berzenkedett, a gépápoló hirtelen elcsavarta az áramot.

— Be van rugva — mormolta kedvetlenül.

A kerekek néhányszor még himbálóztak a légben, a küllők idegesen kattogtak, rángatóztak, azután minden mozgás megszűnt hirtelen. Az életet árasztó villamos áram elpárolgott s az acélküllők megálltak mereven, mint az alvó ember, ha egy pillanat alatt megszakad a szíverése.

A gépápoló elégedetten dörzsölte a kezét.

— Mégis én vagyok az uratok — gondolta büszkén, elnézve a tehetetlen óriáson. — Mi lenne veletek, ha nem olajoznám szomjas porusaitokat s az ezüst küllőket meg nem kenném puha posztóval, selymes szarvasbőrrel.

Kitekintett az ablakon. A kora virradat áthatlan homályba borult a malom fölé, az ablakok fátyolos párázatban fürödtek a megörölt liszt dohos lehelletétől. Áthatlan, sike-títő csönd borult a hatalmas gyártelepre. Az udvaron homályos fényű lámpával a kezében, egyhangú léptekkel halad fel-alá valami éjjeli őr.

— Álmos vagvok — süttögte a gépápo-

ló s két karját fáradtan nyújtotta ki a meny-nyezet felé.

Valami kültelki dalsarnokba vitték az elmúlt éjjel a pajtásai s ottan söröztek egészen virradatig. A vasárnapi dorbézolás bágyadt mámore még nem párolgott el egészen az agyáról. A zongora vadul felcsapó hangja, a tányérok méla zenéje ide is elki-sérte. De különösen izgatta a fantáziáját egy leányzó alakja, — fiatal, karcsu, feketehajú teremts — tavaly talán még a ligetben táncolt az ördöghinta körül, de színésznő lett, kialakult s tegnap már a varieté színpadon ragyogtatta a gépápoló s barátai előtt ésbontó művészetét.

— Ugy volt öltözve, mint a spanyol táncosnők — mormogta a gépápoló elmerengve. — Igen, Izabellának hívták.

A színészlány lobogó fekete hajával, szivalakban kipirosított szájával mély hatást tehetett rá, mert most is rá gondolt szüntelenül. Mert a nő a nézőterre is lejött előadás közben s letelepedett egy lókereskedő mellé, aki aranypiros bort ivott ezüstnyaku palackból. Az énekeslány keresztbevetette karcsu és szépen ivelt lábát a széken s egy-re a gépápolót bámulta odaadó merengéssel. A nagy, fekete és mámoros szemek szilaj éjszakáról és szerelemről regéltek a fárasztó munkában elgyötört ifju munkásnak, aki még itt, a néma gépek között sem tudott egészen megszabadulni az énekeslány hipnotizáló te-kintetétől.

— Jövő héten újra odamegyek — dadogta. Merően bámult maga elé a földre.

— Addig takarékoskodni fogok — dadogta.

Nagy, alaktalan düh és keserűség fogta el a vagyonos osztály ellen, akinek alakját most a lókereskedő személye képviselte a képzeletében. Hogy ime együtt mulathatott a leánnyal s talán még a karját is megérint-hette, mert volt pénze ahhoz, hogy néhány üveg bort rendeljen.

— A gazdagoké a szerencse, még a szerelemben is — gondolta nem nagyméretű s kétségtelenül nem világtermékenyítő eszmék befogadására alkalmas, alacsony és tulságosan keskenyre lapított koponyájában.

Álmodozásából durva, kellemetlen hang riasztotta föl:

— Már megint az ablakon báméskodik? Ahelyett, hogy a kerekeket tisztogatná?

A gvárfelügyelő volt, aki a kora haj-nali órákban bejárta az épületet s most is, mint mindig, hangos szavakban adott kifeje-zést elégedetlenségének.

— Szédülök — dadogta a gépápoló ijedt mentegetőzésképen.

— A sok ital — pattogott a felügyelő. — Vasárnap, hallom, le sem hunyták a szemüket.

Eltávozott. A gépápoló kezébe vette az

Öltözésük, tartósságuk és szépségük révén országhírvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az
Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza-Lajos körut 19. szám alatt
kaphatók, eselleg részletfizetésre is.